

dětek. Pozůstalá manželka Marie B-ová přihlásila se k dědictví bezvý-
mínečně ze smlouvy dědické a s odvoláním na § 1253 obč. zák. a § 777
(správně 757) obč. zák. ze zákona ohledně jedné čtvrtiny pozůstalosti
(tedy k jedné osmině). Sestra zůstavitelova přihlásila se k dědictví bez-
výmínečně k čisté, tedy plné čtvrtině pozůstalosti podle § 1253 obč. zák.,
vyhrazené zákonné posloupnosti, a prohlásila zároveň, že přijímá odkaz
3.000 zl. r. m. jí bratrem v dědické smlouvě určený. Prvý soud po vý-
slechu účastnic poukázal sestru zůstavitelovu Annu B-ovou jako zákon-
nou dědičku s odporem proti dědické přihlášce vdovy Marie B-ové ze
zákona k jedné osmině pozůstalosti na pořad práva. Rekursní soud na re-
kurs Anny B-ové potvrdil usnesení prvního soudu. Podle § 125 nesp. říz.,
bylo-li podáno k téže pozůstalosti několik dědických přihlášek, které si
odporují, buďtež sice všechny přijaty, ale soud, vyslechna účastníky,
rozhodne, kdo z nich má proti druhému vystoupiti jako žalobce, a záro-
veň určí lhůtu k žalobě. Kdo má býti poukázán, by podal žalobu, o tom
ustanovuje § 126 nesp. říz. Podle vyličeného stavu věci nejde o odporu-
jící si dědické přihlášky, protože obě přihlášky, vdovy i sestry zůstavi-
telovy, týkající se čtvrtiny pozůstalosti podle § 1253 obč. zák., si vlastně
neodporují, neboť podle §§ 125 a 126 nesp. říz. musily by si odporovati
dědické tituly a dědické nároky z nich plynoucí (rozh. čís. 10.665 sb.
n. s.), kdežto v souzeném případě poměr účastnic k zůstaviteli není
sporný a obě účastnice jako zákonné dědičky odvolávají se také na usta-
novení § 757 obč. zák. Přihlašuje-li se vdova s odvoláním na toto usta-
novení §§ 1253 a 757 obč. zák. k dědictví k osmině pozůstalosti a sestra
k plné čtvrtině pozůstalosti, není tu rozporu v dědických přihláškách,
nýbrž v přihlášce sestřině se jen předbíhá výsledku odvozovanému z vý-
kladu ustanovení § 757 obč. zák., jež přikazuje, by bylo započteno do
dědického podílu manželova, co mu náleží ze jmění manželova podle
svatebních smluv nebo podle dědické smlouvy. Důsledkem toho žádá
sestra přikázání celé čtvrtiny pozůstalosti, kdežto v přihlášce vdovině
není o započtení zmínky. Není tu proto mezi dědickými přihláškami roz-
poru, který by bylo nutno odkliditi sporem, nýbrž jde tu jen o výklad
ustanovení § 757 obč. zák., tedy o právní otázku, kterou rozhodnouti
přísluší nespornému soudci v pozůstalostním řízení. Odporuje zákonu,
když nižší soudy v tomto případě sestru zůstavitelovu odkázaly na po-
řad práva, neboť bylo věcí pozůstalostního soudu, by vysvětliv zúčast-
něným stranám zákonná ustanovení a vyloživ předpis § 757 obč. zák.
s nimi pozůstalost projednal na základě přihlášek přijatých k soudu.

Čís. 11107.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

**»Údajem« podle § 10 zákona jest nejen tvrzení skutkových okolností,
nýbrž i osobní (subjektivní) názory a mínění.**

(Rozh. ze dne 20. října 1931, Rv I 1188/30.)

Václav V. měl zastoupení firmy Š. a sice pro obor elektrických motorů. Dne 5. června 1929 přišel k Václavu V-ovi žalovaný Václav M. s Karlem B-em a nabízel mu, by převzal zastoupení motorů firmy S. Při tom žalovaný říkal, že S-ovy motory jsou lepší než motory Š-ových závodů, že dříve také zastupoval Š-ovy závody, že se však motory Š-ových závodů neosvědčily, že jich má několik vyřazených a že by je prodal za levnější cenu. Poněvadž se mu motory Š-ových závodů neosvědčily, proto prý se od nich odpoutal. Dále vypravoval, že většina motorů Š-ových závodů jím prodaných je vyřazena pro špatnou jakost. Nabízel proto Václavu V-ovi, by přijal zastoupení S-ových motorů, čímž rozuměl Václav V. elektromotory firmy S. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se firma Š. na žalovaném Václavu M-ovi, by byl uznán povinným zdržeti se údajů, že elektromotory firmy S. jsou lepší než elektromotory strany žalující, že elektromotory »Š.« prodané v okolí J. se neosvědčily a že je jich většina vyřazena z provozu následkem výrobních vad těchto motorů, jakož i že jest povinen zdržeti se rozšiřování takových údajů a že jest dále povinen na své útraty uveřejniti odvolání v časopise H. *Procesní soud* prvního stolu uznal podle žaloby. *Důvody*: Pokud se především týče námítky žalované strany, že se prohlášení žalovaného stalo k Václavu V-ovi proto, že šlo o jeho získání jako zástupce, nikoliv o prodej motorů konsumentům, a že tedy nelze v souzeném případě mluvíti o jednání za účelem soutěže, jest tato námitka neodůvodněná, neboť jednání za účelem soutěže ve smyslu zákona č. 111 z r. 1927 jest pojímati pokud možno široce a za jednání za účelem soutěže jest považovati nejen přemlouvání přímých konsumentů, nýbrž i snahu získati dosavadního zástupce jedné firmy pro firmu jinou, soutěžící. Soutěžitelem jest podle § 46 cit. zák. rozuměti každého podnikatele, jenž vyrábí zboží téhož nebo podobného druhu a, poněvadž v souzeném případě šlo o elektromotory vyráběné různými firmami, nemůže býti pochybnosti o tom, že žalovaný jednal za účelem soutěže. Údaje, které žalovaný učinil k Václavu V-ovi, jsou zřejmě způsobilé poškoditi podnik žalující firmy, neboť žalovaný mluvil o tom, že se motory neosvědčily, že se proto od nich odpoutal a že většina jich jest vyřazena pro špatnou jakost. O tomto svém tvrzení žalovaný důkaz pravdy vůbec nenabídl, a okolnost, že snad motory, které prodává žalující strana, spotřebují více proudu než motory firmy S., není ještě známkou špatné jakosti motorů žalující stranou dodávaných, nehledíc ani k tomu, že není jisto, v čem byla příčina velké spotřeby proudu. Okolnost, že snad žalovaný k V-ovi mluvil jen o motorech firmy S., jest pro posouzení věci nerozhodná, neboť jde hlavně o to, kterých motorů se výroky žalovaného týkaly. Jest tudíž ve zjištěných výrocích žalovaného skutková povaha zlehčování podle § 10 zák. o nekal. sout., a, poněvadž důkaz pravdy nebyl ani nabídnut, bylo žalobě vyhověti potud, že žalovaný jest povinen se zdržeti výroků, jež jsou uvedeny v rozsudečném výroku. *Odvolací soud* napadený rozsudek potvrdil. *Důvody*: Co do výtky nesprávného právního posouzení věci jest ovšem pravda, že zákon nevylučuje právo volné kritiky, pokud se pohybuje v mezích dobrých mravů hospodář-

ského života a nemá za podklad klamná udání, tedy, pokud jest věčná. Ale toho právě v souzeném případě není, ano není prokázáno, že se motory žalobkyně neosvědčily a že musely proto býti většinou z provozu vyřazeny následkem výrobních vad. Tato kritika se s pravdou nesrovnávala a byla způsobilá oklamati a zjednati neprávem přednost výrobkům jiným před výrobky žalobkyně, protože byla v rozporu s dobrými mravy soutěže. Právem žalující strana klade váhu na to, že nejen nevyučuje skutkovou povahu § 10 zák. o nek. soutěži okolnost, že šlo o styk výrobce se sprostředkovatelem, nikoliv výrobce se spotřebitelem, nýbrž okolnost tato může míti pro poškozeného soutěžitele tím těžší následky, čím spíše nedovolenou soutěžnou činností získaný agent může získáním řady nových odběratelů tyto odlákati poškozovanému soutěžiteli. Proto soud prvé stolice uznáv, že tímto všeobecným zlehčováním výrobků žalobkyně byla založena skutková povaha činnosti zakázané § 10 cit. zákona, posoudil věc po stránce právní správně.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Dovolání napadá odvolací rozsudek jen potud, pokud se vztahuje též k výroku žalovaného, že elektromotory firmy S. jsou lepší než elektromotory firmy Š. Než nemá pravdu. Odvolací soud ovšem praví, že »jen« ony výroky žalovaného zakládají skutkovou povahu zlehčování zboží a poměrů podniku žalobkyně a jsou proto pro rozhodnutí sporu závažné, jimiž žalovaný tvrdil, že se elektromotory žalobkyní v okolí J. prodané neosvědčily a že většina jich jest vyřazena z provozu následkem výrobních vad těchto motorů. Ale k těmto skutečnostem poukazuje odvolací soud jen jako k protikladu skutečností, jichž se odvolatel dotkl v odvolání, t. j. toho, že skutečně při zkoušce motory S. vykazovaly menší spotřebu, že někteří rolníci žádali na žalovaném výměnu motorů Š-ových za motory S. a že žalovaný z toho důvodu má motory Š. lacino na prodej. Nepoukazuje k nim však v souvislosti s dovolatelovými prohlášeními, že elektromotory firmy S. jsou lepší než elektromotory firmy Š. Zabývá se zvláště a výslovně i s těmito, neměl odvolací soud příčiny, protože žalovaný v odvolání nekladal na tuto část rozsudkového výroku zvláštní důraz a neprovedl odvolání podrobněji ve směru, jímž se nese dovolání. Padají proto právní vývody, že skutkový základ zjištěný v odvolacím rozsudku neopodstatňuje plně jeho odsuzující výrok. Stejně neobstojí ona část dovolatelových výkladů, podle nichž prohlášení žalovaného, že elektromotory firmy S. jsou lepší než elektromotory firmy Š., vůbec nejsou údajem podle § 10 zák. o nekalé soutěži, nýbrž jen hodnotícím úsudkem, jenž ve svém povšechném rázu není úsudkem o jakosti zboží a vymyká se jakékoli zákonné úpravě. Zákon poukazuje v § 10, pojednávajícím o zlehčování u slova »údaje« citací § 2 odst. (2) — o nekalé reklamě — k vymezení jeho pojmu v tomto posléze řečeném místě zákona. Důvodová zpráva k vládnímu návrhu zák. o nek. sout. (tisk čís. 255 posl. sněmovna N. S. R. Č. 1926) praví ve vývodech k § 2, že

osnova používá všeobecného výrazu údaj, chtějíc tím naznačiti, že nemusí jíti jen o sdělování určitých skutečností, nýbrž i o projev subjektivního mínění. Neníť mezi oběma těmito způsoby myšlenkového vyjadřování pro obor nekalé soutěže podstatného rozdílu. Dovolávajíc se těchto vývodů, hájí také převážná většina komentátorů čsl. zákona o nek. sout. právem stanovisko, že údajem jest rozuměti nejen tvrzení skutkových okolností, sdělení, co se stalo nebo co jest, nýbrž i osobní (subjektivní) názory a mínění, hodnotící úsudky, takže jest zodpovědný podle § 10 (27) zák. o nek. sout. — jsou-li naplněny i ostatní náležitosti jejich skutkového děje — i soutěžitel, jenž svého spolusoutěžitele pohání znehodnocujícím úsudkem. Na závadném rázu souzeného výroku nemění nic jeho povšechnost. Nelze přehlížeti těsnou souvislost pozastaveného výroku, že elektromotory firmy S. jsou lepší než elektromotory firmy Š., s ostatními dovolatelovými výroky, k nimž se dovolání již nevztahuje. Ze souvislosti té jde jasně na jevo, že žalovanému nešlo jen o povšechný úsudek zařazující různé výrobky do určitých stupnic, nýbrž o srovnání dvou soutěžících výrobků, pokud se tkne podniků, při němž určité — prý nevýhodné — vlastnosti jednoho z nich byly mu vytýkány na újmu v zájmu druhého. Údaje ty jsou způsobilé, poškoditi tento druhý podnik a mohou proto, pokud žalovaný nedokáže jejich pravdivost, býti zlehčováním podle § 10. Že se jim nedostávalo ostatních náležitostí skutkového děje, dovolání nevytýká a nejde ani jinak ze spisů najevo.

Čís. 11108.

U j e d n á n í o výhradné platnosti písemné dohody jest právně dovolené i za platnosti třetí dílčí novely k občanskému zákoníku. Pokud doložka v objednacím lístku, že »neplatí ústní ujednání, která nejsou na objednacím lístku poznamenána«, není na závadu tomu, by nebyla ústně ujednána podmínka smlouvy.

(Rozh. ze dne 20. října 1931, Rv I 1270/30.)

Žaloba o zaplacení kupní ceny za automatickou rychlováhu byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Jde o to, zda jest přípustné, by strany, ujednávající písemnou smlouvu, ujednaly, že jest neplatné ústní ujednání, na němž se dohodly vedle písemné smlouvy. Takovéto ujednání o výhradné platnosti písemné dohody jest právně dovoleno, přes to, že § 887 obč. zák. o vyloučení ústních úmluv při písemném zřízení smlouvy byl § 95 třetí dílčí novely k obč. zák. zrušen. V objednacím lístku, o nějž jde, předtištěna jest sice doložka, že neplatí »ústní ujednání, která nejsou na objednacím lístku poznamenána« a žalovaný objednacím lístkem podepsal, avšak v souzeném případě bylo zjištěno, že žalovaný — muž slabšího rozumu a napilý —